

Chestiuni relative la fundamentarea doctrinelor politice privitoare la stat

Autori:

Vasile – Sorin Curpăn

Vasile Curpăn

Cosmin – Ștefan Burleanu

Emilia Mitrofan

Lipsa hiatusului de 1000 de ani

Se vorbește îndeosebi, mai ales de istoricii români și străini, de situația politică incertă a teritoriului Daciei romane, după retragerea aureliană (271-275 e.n.) și până la constituirea statelor medievale românești.

După cum este de notorietate unii autori insistă asupra ideii existenței unui vid politic sau chiar populațional în acest spațiu. Alții, dimpotrivă caută să argumenteze în privința continuității populaționale și a existenței – în perioada menționată – a unei quasi-organizări politice, concretizată în ceea ce, în mod convențional denumim cnezate și voievodate.

Nu trebuie scăpat din vedere faptul că Dacia romană a fost lăsată în mâna goșilor, aceștia având *calitate de federați ai Imperiului Roman*. Așadar, Dacia romană deși de facto a fost pierdută, abandonată în mâinile barbarilor, de jure a continuat să fie considerată o provincie imperială romană. Așa au stat lucrurile și sub celelalte ”regate barbare”, efemere constituite pe teritoriul fostei Dacii. Preocuparea de către romani a unor intense porțiuni din teritoriul fostei provincii întărește ideea continuării plasării teritoriului geto-dac în orbita politică a Imperiului Roman.

”Vidul” politic existent în Dacia trebuie înțeles în sensul dependenței formațiunilor politice, a quasi-stătuțelor (viitoare voievodate) față de Imperiul Roman, iar după anul 395 e.n. în raport cu Imperiul Roman de Răsărit.

Așa fiind, după retragerea aureliană și până la constituirea statelor medievale românești, teritoriul fostei Dacii a fost dependent, sub aspect politic, de Imperiul Roman.

În perioada de expansiune politică a Imperiului Româno-Bulgar, formațiunile politice nord-dunărene au fost dependente de acesta. Această dependență se manifesta, ca în toată lumea medieval-feudală, prin instituirea raporturilor de suzeranitate – vasalitate. Ca atare, teritoriile care alcătuiesc în contemporaneitate Statul național unitar Român și chiar mai mult toate teritoriile locuite de Națiunea Română, s-au aflat în perioada 275 e.n. – 1330 – 1359 e.n. sub control politic al Imperiului Roman iar începând cu anul 395 e. n. sub suzeranitatea Imperiului Roman de Răsărit. O scurtă perioadă de timp controlul politic al acestor teritorii a fost exercitat de al doilea țarat bulgar, denumit Imperiul Româno-Bulgar. Desigur, nu trebuie scăpat din vedere nici dominația popoarelor barbare, migratoare care, de cele mai multe ori, stăpâneau Dacia în calitate de aliați ai Imperiului Roman. Este ca și cum Imperiul Roman ar fi concesionat sau

închiriat acest teritoriu unei populații migratoare, păstrându-și, în schimb, dreptul inalienabil de a dispune de acesta.

Dependența politică a teritoriului nostru față de Imperiul Roman, timp de un mileniu, se constată și în denumirea țării, care a adoptat numele Imperiului Roman de Răsărit – **România**. Cultural și spiritual noi suntem moștenitorii Imperiului Roman Oriental, care este adevăratul Imperiu Roman, continuator direct și legitim al acestuia din urmă.

În consecință, nu există un hiatus de 1000 de ani în privința organizării politice a fostei Dacii. Dimpotrivă, în toată această perioadă stăruțurile românești su stat sub umbrela protectoare a romanității imperiale de la Roma și, mai apoi, de la Constantinopol. Ele au reprezentat avanposturi ale Imperiului Roman Oriental (adevăratul Imperiu Roman) și a Bisericii Creștine de rit bizantin în fața pretențiilor de catolicizare ale papalității, reprezentată, la fața locului, de către Regatul Maghiar. Căci nimic altceva nu a fost inițial Regatul Maghiar decât o ”marcă” prin intermediul căreia papalitatea își exercita propria sa politică. Mărturie a acestei stări de lucruri găsim: în numele țării noastre; în ritul bizantin, ortodox al românilor; în conștiința apartenenței poporului nostru la acest măreț imperiu – Imperiul Roman.

Prezervarea credinței, a drepte credințe – ortodoxia, a numelui poporului și a ideii apartenenței la Imperiu nu se putea realiza fără o dependență politică, îndelungată în raport cu Statul Roman. De aceea, credem că timp de 1000 de ani cât tac izvoarele români și mai înaintea lor protoromâni au fost încadrați politic, civilizațional și bineînțeles cultural, în Imperiul Roman și mai apoi în Imperiul Roman Oriental. Hiatusul de 1000 de ani nu există în realitate fiind doar ”o invenție” menită a destabiliza conștiința istorică a românimii.

*

*

*

Strâns legată de ideea apartenenței noastre la Imperiul Roman este și ***chestiunea prezervării Țărilor Române extracarpătice în fața colosului imperial rus și mai apoi a conservării statalității României în raport cu Imperiul Țarist respectiv cu U.R.S.S.***

În istoriografia noastră se menționează că cele două Români extracarpătice, din Estul și din Sudul Carpaților, au scăpat de încorporare la Imperiul Țarist întrucât inginerii Ecaterinei a II-a nu au găsit aur în principate. Dar în Kazahstan, Uzbekistan, Finlanda au găsit rușii aur? Și totuși au încorporat aceste țări. Atunci ce a determinat politica țaristă și mai apoi cea sovietică să se oprească cu expansiunea teritorială la Prut? Mai ales că, luând România și încorporând-o la Imperiul lor, rușii aveau graniță comună cu slavii sudici (bulgarii și sârbii) pe care, fără probleme i-ar fi putut încorpora statului rus/sovietic. Luând România (sau Principatele Române) rușii s-ar fi văzut direct în Tracia la ”o zvârlitură de băț” de mult râvnitul Constantinopol!!!! În acest mod ”testamentul lui Petru cel Mare” ar fi fost în mare parte îndeplinit, executat. De ce totuși rușii/sovieticii s-au oprit la Prut?!?!

Moscova sau mai apoi Sankt-Petersburg au fost considerate de cnezii apoi de țării și de împărații ruși ca fiind a treia Romă. Vulturul imperial roman (bizantin) era simbolul steagurilor imperiale ruse. Ca atare, politica panslavistă de ocrotire și de protejare a populației slave și a celor ortodoxe se împletea la Curtea imperială rusă, cu ideea restaurării Imperiului Roman de Est pe seama Rusiei. De aici provine mesianismul rus din ideea salvării vechiului Imperiu Roman de Răsărit.

Geopolitica rusă marcată de dorința acaparării de teritorii se ascundea sub ”formula magică” a panslavismului iar gândul ascuns al împăraților ruși era restaurarea romanității

imperiale orientale în folosul Rusiei. Existența slavilor sudici (bulgari, sârbi, macedoniei, muntenegreni etc.) ușura planurile expansioniste rusești, având în vedere și evidentul regens sub aspect politic și organizatoric al Imperiului Otoman. Și totuși, după ce în anii 1792-1793 Rusia atinge linia Nistrului amenințând de acum înainte în mod direct România de la răsărit de Carpați, după ce proclamă solemn anexarea Principatelor Române la 1806, după ce solicită Imperiului Otoman acceptarea încorporării teritoriului dintre Siret și Nistru la Statul rus, accepta încorporarea doar a teritoriului dintre Nistru și Prut, teritoriu pe care îl va redenumi "Basarabia".

După 16/28-mai-1812 Rusia nu mai înaintează sub aspect teritorial. Deși administrează Principatele, instituind renumitele Regulamente Organice, nu le anexează și, ulterior, sprijină unirea Țărilor Române extracarpatice într-un singur stat, cu numele de "România".

Adică, după ce ocupă jumătate din Țara Românească a Moldovei, la 1812, nu mai solicită cealaltă jumătate rămasă vasală Imperiului Otoman ci sprijină unirea acestei părți din Moldova cu cealaltă Românie, cu Valahia!!!!

Să fi fost scopul suprem al Imperiului Țarist doar atingerea gurilor Dunării?? Mă îndoiesc!!! Să fi crezut țariștii că o Românie unită – mica Românie – va fi mai ușor de anexat la Imperiu?? Puțin probabil. Să fi dorit rușii crearea unui stat românesc din dorința de a realiza un spațiu tampon între Turcia, Rusia și Austria (mai apoi Austro-Ungaria)?? Aceasta este ideea dominantă în știința istorică română dar este puțin probabilă această intenție a rușilor deoarece crearea unui stat tampon le-ar fi barat calea spre Constantinopol, și spre spațiul slav sud-dunărean!!!! Atunci de ce țariștii s-au oprit la Prut??

Desigur, nu intră în discuție puterea militară a românilor în condițiile în care Imperiul Țarist putea ocupa întreaga Europă!!

Să trecem acum la etapa 1877 când tot acest Imperiu Rus tratează România, vasală Imperiului Otoman, ca pe un *stat independent*, încheind cu aceasta și o convenție militară, la Livadia, în Crimeea.

Apoi, țarismul reanexează cele trei județe sud-basarabene (Cahul, Ismail și Bolgrad) cedând în favoarea României Dobrogea, Delta Dunării și Insula Șerpilor!!!

Cele trei județe basarabene luate de Rusia în 1812 au fost retrocedate Moldovei la 1856, rămânând în componența României unite până la 1878. Acum stau și mă întreb: cum Rusia care avea Dobrogea și Delta Dunării cedate de Turcia ea își rezervă dreptul de a le schimba cu cele trei județe sud-basarabene??!!! Adică ia României Basarabia sud-vestică și îi dă Dobrogea. Este adevărat, datorită județului basarabean Ismail Rusia nu avea acces la brațul Chilia, deci nu avea frontieră directă cu Dobrogea. Între Rusia și Dobrogea cealaltă de Turcia Rusiei se interpunea, pe o lățime de câțiva zeci de km, România, respectiv județul Ismail. Ce ar fi putut face Rusia? Ar fi putut reanexa Basarabia sud-vestică anexând totodată Delta Dunării și Dobrogea, cedate de Imperiul Otoman.

În felul acesta România nu ar mai fi avut niciodată ieșire la Marea Neagră iar Imperiul Țarist ar fi făcut joncțiunea cu Principatul autonom al Bulgariei, ajungând în frontieră comună cu spațiul slavilor de sud, și la o mică distanță de Constantinopol, inima Imperiului Otoman.

Totuși Rusia renunță la Dobrogea schimbând-o cu Basarabia sud-vestică. Să fi înțeles Rusia, în acele momente, că prioritatea sa nu mai este Constantinopolul?? Să fi trădat țariștii idealul salvării slavilor sudici de sub stăpânirea otomană? Ce s-ar fi întâmplat dacă cele trei județe nu erau încorporate în România? Desigur, Rusia ar fi luat Dobrogea și Delta Dunării, anexându-le Imperiului său. Dar reiterăm faptul că Rusia putea lua și Dobrogea și Basarabia sud-vestică, ceea ce nu a făcut!!! Oare din ce motiv??!!!!!!

În anii 1918-1920 România izbutește să-și alipească Basarabia. Reacția sovieticilor este dură!!! Crează R.A.S.S. Moldovenească parte componentă a R.S.S. Ucrainiene în octombrie 1924. Această republică autonomă, cu capitala la Balta apoi schimbată la Tiraspol era considerată patria tuturor basarabenilor, a moldovenilor. Ea constituia în opinia oficialilor sovietici **"embrionul viitoarei României socialiste"!!!** De jure, capitala sa era la Chișinău, oraș aflat sub suveranitatea Statului Român.

O perioadă scrierea se realiza cu ajutorul alfabetului latin și se utiliza limba literară română în Transnistria!!!! Această situație, continuarea R.A.S.S. Moldovenești, era în mâna sovieticilor o armă cu două tăișuri. Practic, Stalin a creat în R.S.S. Ucraineană un **nou stat românesc!!!!** Păi, vrând să reîncorporezi Basarabia de la români proclami ca fiind românești și alte teritorii sovietice?!?!

Administrarea Transnistriei sub Mareșalul Ion Antonescu de către prof. G. Alexianu avea ca fundament existența R.A.S.S. Moldovenești, știut fiind faptul că, în concepția noastră, **tot ceea ce este "moldovenesc" este românesc!!!!** Să fie oferit sovieticii pe tavă Transnistria României?!?!

Păi, Ceaușescu nu ar fi trebuit să ceară Moscovei Basarabia!! El trebuia să ceară **"embrionul viitoarei României socialiste", adică teritoriul transnistrean al fostei R.A.S.S. Moldovenești!!!!** Și, teoretic vorbind, ar fi obținut Basarabia, fiindcă nu poți ajunge în Transnistria dinspre Vest decât trecând prin Basarabia!!!!

Nu s-au gândit Stalin, Rakovschi și alții că atâta timp cât Basarabia era la români R.A.S.S. Moldovenească constituia un "perfect instrument" de propagandă în mâna Kremlinului dar odată pierdută Basarabia de către România chestiunea existenței unui stat românesc transnistrean putea fi speculată de români în favoarea lor?!?!

Când în toamna anului 1944 Transilvania de Nord-Vest este eliberată de sub hortiștii unguri, sovieticii instituie în acest teritoriu o administrație militară, refuzând reinstalarea administrației civile românești. Abia la trei zile după instalarea guvernului dr. Petru Groza, adică pe 9-martie-1945 acceptă sovieticii ca Ardealul de Nord să revină României. A constituit aceasta un mijloc de presiune și de șantaj pentru instaurarea unui guvern român comunist?!?! Oricum un astfel de guvern tot ar fi fost instalat în condițiile ocupării României de către armatele sovietice. Atunci de ce nu au așteptat sovieticii perfectarea "acordului" sovieto-cehoslovac prin care încorporau Rutenia (Maramureșul istoric) de la Slovacia la R.S.S. Ucraineană și apoi, având graniță comună, anexau Transilvania de nord-vest la R.S.S. Ucraineană, deci la U.R.S.S.!!!! Repet, cu sau fără Ardealul de Nord-Vest în România tot s-ar fi instalat un guvern comunist!!!! Și mai mult decât atât, de ce după atingerea și trecerea Prutului de armata sovietică se emite acea declarație către guvernul român prin care se recunoaște România, propunându-se ieșirea țării noastre din alianța cu Germania nazistă?? Cucerirea României ar fi condus la un *debelatio*, la o cădere a statului, dar sovieticii nu au luat în considerare această opțiune!!!! De ce România, transformată în stat socialist, satelit al U.R.S.S., cu cel mai mare procentaj de influență sovietică, nu a fost încorporată la U.R.S.S., ca o republică socialistă sovietică unională????

În concluzie, deși au jefuit pământurile noastre, ne-au spoliat cu datoriile de război, cu birurile, deși au impus propriul lor sistem politic transformându-se în instrumentele lor, rușii și mai apoi sovieticii s-au ferit să desființeze Principatele și mai apoi România pe care să o încorporeze la Rusia țaristă/U.R.S.S..

O întrebare legitimă se naște: de ce țăriștii și ulterior sovieticii au "ținut" să prezeve statalitatea românească????

Pentru că în această țară era vie amintirea ROMÂNIEI, adică a Imperiului Roman de Răsărit. Rușii au știut întotdeauna că realii succesori ai Imperiului Roman (de Răsărit) sunt românii. Așa fiind rușii s-au mărginit la anexarea gurilor Dunării, de fapt la atingerea acestora, luând tot teritoriul pruto-nistean și o bună parte din Bucovina, ce mai înainte a fost sub habsburgi. Dar întotdeauna s-au ferit să atenteze efectiv la fundamentul statului nostru, la teritoriul Vechiului Regat, din care ca pe un trofeu, au încorporat Ținutul Herța. A fost marele noroc al nației noastre faptul că rușii nu ne-au încorporat Imperiului lor. Românii, fiind ortodocși ca și rușii, ar fi fost rapid și total deznaționalizați iar căsătoriile mixte ar fi distrus pentru totdeauna individualitatea rasei românești!!!! Este suficient să vedem ce s-a întâmplat în Basarabia pentru a ne da seama ce am fi ajuns noi astăzi dacă am fi fost anexați la Imperiul Țarist sau la Imperiul Sovietic!!!!

Dar, peste secole bătrânul Imperiu Roman, deși dispărut, ne-a protejat pe noi, fii săi statornici și credincioși. În fața turcilor, dar mai ales în fața rușilor, noi românii am reprezentat ***o fărâmă din marele Imperiu Roman*** pe care, din slăbiciune, imperiile vecine medievale, moderne și contemporane au prezervat-o. A fost marele noroc, marea șansă a noastră a românilor, născuți și crescuți sub ”zodia” romanității și mai apoi a romanității orientale.

Ideea reînvierii Imperiului Roman a străbătut veacurile materializându-se în occidentul european sub forma Sfântului Imperiu Roman de neam germanic, care a ființat până la 1806, dată la care titlul imperial roman a fost smuls și însușit de Napoleon Bonaparte.

În orientul Europei Rusia mesianică deși înapoiată se vedea continuatoarea Imperiului Roman.

Politic și militar Rusia chiar a fost continuatoarea Imperiului Roman de Răsărit dar spiritual și cultural continuatoarea acestui Imperiu a fost și este România, fiica legitimă a marii Romanii.

Datorită acestui fapt țăriștii și apoi sovieticii nu au avut curajul încorporării țării noastre la vastul lor Imperiu, pierzând șansa anexării tuturor statelor fondate de slavii din sudul Europei.

În occident, rolul Imperiului roman a fost jucat pe rând de: Imperiul Carolingian, Imperiul Romano-German, Germania modernă de după 1871, Statele Unite ale Americii și de Germania național-socialistă, doar pentru câțiva ani. Aceste state ”au succedat”, pe rând, Imperiul Roman de Apus. În orient, Rusia sub aspect politic și România sub aspect civilizațional ”au succedat” Imperiul Roman de Răsărit.

Așa se explică de ce S.U.A. alături de Marea Britanie s-au aliat cu U.R.S.S. pentru înfrângerea Germaniei în cele două războaie mondiale. S.U.A. au dorit înfrângerea rivalei – adică a Germaniei – la ”coroana” imperială romană apuseană. Rusia/U.R.S.S. a rămas netulburată, până în 1991, unica pretendentă la ”coroana” imperială romană răsăriteană.

Ca un blestem sau poate ca o binecuvântare toată istoria Europei din era creștină este marcată de anticul stat al romanilor, de Imperiul Roman.

Hitler însuși a denumit statul național-socialist german ***al treilea Reich***, primul fiind ***Sfântul Imperiu Roman de Națiune Germană, iar al doilea Germania reunificată de după 1871.***

Politica europeană și cea americană stă și astăzi sub semnul romanității. Strălucitul Imperiu Roman parcă a închis într-o buclă istoria europeană, o buclă din care națiunile europene parcă nu mai pot ieși.

Cosmopolitizarea și universalizarea din Imperiul Roman se găsesc astăzi, desigur la altă scară, în politica mondială iar fundamentul Uniunii Europene pare a fi tocmai statalitatea romană și acea ”pax romana”.

Între toate popoarele europene noi românii păstrăm vie și nepieritoare amintirea Împărăției Romane Orientale, unica și dreapta moștenitoare a anticului Imperiu Roman.

*

*

*

Partajarea Imperiului Roman începută sub imperatorul Dioclețian și devenită efectivă sub imperatorul Teodorus I, în ianuarie 395 e.n. pare a fi un alt "blestem" sau o altă "binecuvântare" a Europei. Dublată de partajarea Bisericii Creștine, în anul 1054, în Ortodoxă și Catolică, această separație culturală, spirituală și politică pare a exista și în contemporaneitate.

Tentativele occidentalilor Napoleon și Adolf Hitler de a îngloba Răsăritul au fost sortite eșecului, provocându-le distrugerea. La rândul său Stalin, s-a oprit în Germania înțelegând că Occidentul european poate fi comunist dar niciodată nu va putea îmbrățișa valorile spirituale și culturale ale Răsăritului.

Bătrânul Imperiu Roman nu a dispărut. Dimpotrivă, s-a extins!!!

Partea apuseană, confiscată de papalitate a anexat și spiritual dar pentru anumite momente și politic Americile (îndeosebi Centrală și de Sud), mare parte din Africa și întinse zone din Asia, Australia și Oceania.

Împărații romani au înțeles că Imperiul lor măcinat și slăbit nu mai putea fi menținut cu forța armelor. Atunci au decis înlăturarea propriului lor cult și instituirea ca religie licită, și mai apoi ca unică religie a Imperiului Roman, a creștinismului. În acest fel, forța brută făcea loc forței spirituale, ideea romanității imperiale pătrundea în conștiința și în sufletele oamenilor odată cu noua religie.

Creștinismul a prezervat romanitatea timp de aproape două milenii în formele și în condițiile acceptate de imperatorii romani.

Este adevărat că papalitatea a măcinat din temelii Imperiul Roman de Apus dar a fost profund marcată de acesta, dovadă fiind prezervarea statalității romane (Imperiul Carolingian; Imperiul Romano-German) timp de 1000 de ani.

Creștinismul a luptat împotriva Imperiului Roman păgân dar tot reprezentantul creștinismului – papa de la Roma – pune pe creștet și ungea cu mir pe împărații romano-germani creștini. Tot înalții prelați catolici occidentali încoronau regii statelor apusene. Numai că papalitatea a depășit sfera spirituală conferindu-și un primat asupra politicii. Rivalitatea sa în raport cu împăratul roman din răsărit, materializată inițial, în dependența papalității față de împărat – era necesară aprobarea împăratului pentru alegerea papei – a determinat alunecarea papalității spre arbitrar și despotism.

În Apus religia opresa statul în timp ce în Răsărit religia era "un lucru de Imperiu", împăratul roman de răsărit fiind un factor limitator și cu puternică influență asupra bisericii.

Momentele 800 e.n. și 962 e.n. respectiv încoronarea lui Carol cel Mare și a lui Otto I ca împărați romani ai Apusului au reprezentat "tentative" de legitimare a papalității și de desprindere a acestuia de sub tutela imperatorului roman din Răsărit.

În "întunecatul" Ev Mediu european papalitatea are meritul prezervării ideii imperiului în partea apuseană a Europei, deși au existat numeroase conflicte între papi și împărați legate de

preeminența neclintită a papalității asupra imperatorului occidental, a regilor și a instituțiilor etatice laice.

Izvorul primatului episcopului roman se întemeia pe doctrina creștină interpretată în sensul întâietății apostolului Petru și a tuturor succesorilor acestuia (papii de la Roma) în raport cu ceilalți prelați.

Izvorul puterii politice a papei îl reprezenta așa-zisa ”donație a lui Constantin”, prin care imperatorul roman ar fi cedat dreptul de administrare a părții apusene a Imperiului Roman papilor. Această ”donație a împăratului Constantin” s-a dovedit a fi un fals grosolan dar și dacă actul ar fi fost autentic, real, ar fi probat faptul că puterea politică a episcopilor romani (a papilor) a fost concedată de un împărat roman, fiind deci o putere politică derivată, concedată și nu o putere politică originară. Ca atare, împărații romani din Răsărit, bazele romano-bizantini ar fi putut, oricând, să revoce așa-zisa donație, concentrând, din nou, întreaga putere politică europeană în mâna lor.

Conștient de acest lucru, Occidentul european, în frunte cu papalitatea, a dezlănțuit o campanie de discreditare a Imperiului Roman de Răsărit, rebotezat ”Imperiul Bizantin” și ”Imperiul Grecesc”. Toate invectivele, mizeriile au fost aruncate asupra Constantinopolului deși, vreme de 1000 de ani, Imperiul Roman de Răsărit a reprezentat ”America” de atunci a lumii europene, adevăratul și legiuitul continuator al anticului Imperiu Roman. Nu este atunci firesc ca și României, ca moștenitoare directă a culturii și spiritualității romane orientale, să i se arunce continuu jigniri și să i se conteste fundamentul istoric al statalității sale??? Ba da, în opinia detractorilor este firesc ca țara noastră, unica succesoare a romanității orientale, să fie supusă deznaționalizării și distrugerii sub aspect etatic.

Soarta României este crudă: este o țară latină dar ortodoxă. Este occidentală prin cultură și prin istorie dar orientală prin tradiție și prin religie.

Vorba veche: Românii sunt latini dar nu sunt catolici, sunt ortodocși dar nu sunt slavi!!! Sunt așezați la răscrucea tuturor vicisitudinilor istoriei și nu au avut niciodată vreun alt reazem decât tăria și credința lor!!!

*

*

*

În toată istoria filosofiei, cu referire la filosofia politică sau la filosofia statului, s-a realizat o demarcație clară, netă și categorică între *materialism* și *idealism*.

În general vorbind, dacă *materialismul* așează la temelia existenței materia, substanța, *idealismul* se axează, în mod prioritar, pe conștiință, pe ideea coordonării lumii materiale de către o entitate supranațională.

Acest reduționism centrat pe idealism versus materialism, în toate formele sale, ar putea constitui, ipotetic vorbind, cauza principală a neputinței omului de a găsi răspunsuri la problemele fundamentale care îi macină conștiința.

Chestiunea în discuție, relativă la distincția dintre idealism și materialism, se poate pune în scop didactic pentru înțelegerea mai corectă a istoriei filosofiei și a diverselor curente filosofice. Dar, considerăm că *unitatea indestructibilă*, acea ”monedă” fundamentatoare a întregului Univers este reprezentată de complexul intergrator *materie-spirit*.

La început a fost Cuvântul se afirmă în Scrierile Sacre creștine adică *ideea, energia*. Iar Cuvântul era Dumnezeu, adică legea universală care guvernează întregul Univers.

Spiritul fiind Energie, prin *materie sau substanță* înțelegem energie grosieră, căzută. Există un întreg complex de transformare a energiei în substanță (prin cădere) și a substanței în energie (prin înălțare, eliberare). Aceasta deoarece, așa cum am precizat anterior, materia, substanța nu este altceva decât tot energie.

În consecință, *distincția idealism-materialism* este, în această ipoteză, dacă nu inoportună, cel puțin lipsită de sens.

Materia este energie după cum o parte din energie devine materie în condiții predeterminate.

Se pune problema dacă *energia*, deci și *energie grosieră sau materia*, sunt supuse unor legi obiective sau unor principii fundamentale care să le governeze, deopotrivă. Este fără îndoială că există astfel de legi care guvernează Universul și care conțin informația întregului Cosmos (nu numai cel material, fizic ci includem în această noțiune întreaga energie). Cu alte cuvinte, informația sau legea determină mișcarea energiei și a materiei (energie căzută, reziduală). Această informație este Cuvântul adică legea după care se guvernează în integralitatea sa totul. Este deci foarte plauzibilă ideea după care corpul uman posedă pe lângă starea sa materială și alte stări (corpuri) adevărate softuri energetice sau spirituale. Dacă acceptăm ipoteza conform căreia în energia căzută (în materie) putem găsi și energie pură, acceptăm și existența sufletului în trupul uman. Iată sfârșitul dualității materie-spirit!! În materie sălășluiește spirit (energie pură) care se manifestă, între altele, prin conștiință, prin reflexivitate.

Altfel spus, energia grosieră materia având capacitatea de a se reproduce (ne referim la materia organică, însuflețită, vie) este guvernată de energia Universală, de Divinitate prin intermediul unei "frânturi" de energie pură, înaltă, existentă în interiorul materiei vii.

Rolul materiei în cadrul ființelor superioare este acela de a șlefui energia pură cuprinsă în trup, în așa fel încât aceasta să se poată contopi cu energia Universală, după eliberarea din "închisoarea" corpului, a materiei.

Energia grosieră, materia are doar un rol secundar și anume acela de a întreține spiritul, adică energia pură în scopul perfecționării, a șlefuirii acestuia.

Mitul căderii omului reprezintă tocmai întruparea, adică încorsetarea "scânteii divine", a energiei pure, înalte în energia grosieră, în materie. Idealul uman constă conform doctrinelor teiste în eliberarea energiei pure de carnal, de materie și contopirea acesteia cu energia Universului, de unde de altfel și provine.

Se constată o unitate indestructibilă între *energie* și *materie*, acestea nefiind altceva decât forme concrete de manifestare a energiei Universale. Toate corpurile cerești cu miliardele de galaxii nu ar fi decât energie căzută în raport cu energia pură Universală.

O divinitate amorală, o energie pură care există în sine și pentru sine, în iluzia sa crează Cosmosul datorită unor "picături" de energie pură decăzute. Acest Cosmos, acest Univers cognoscibil, materializat generează civilizații aflate la stadii de sute de milioane de ani distanță pe scara evoluției. Firesc, o civilizație veche pe scara evolutivă apare ca o adevărată divinitate în raport cu altă civilizație, mai puțin evoluată.

Fie că umanitatea a fost generată, creată direct de energia Universală (de Dumnezeu) sau de alte entități foarte evaluate tehnologic principiul pare a fi același: contează doar energia pură, "scânteia divină" din om adică sufletul și nu energia grosieră, adică trupul. Indestructibilitatea unității suflet-trup pare de nezdruncinat atâta timp cât corpul uman constituie "vasul" în care sălășluiește spiritul, pe timpul vieții terestre. Religiiile lumii, inclusiv creștinismul, accentuează necesitatea primordialității spiritului și a conștientizării acestui aspect de către oameni. De regulă, capacitatea maximă a sufletului este atinsă, în opiniile teiste, prin *virtuți morale*:

smerenie, dărnicie, iubire, compasiune, renunțarea la material și la plăceri etc. Toate acestea au rolul de a cizela spiritul și de a-l pregăti pentru o viață viitoare, adică pentru întâlnirea și contopirea cu energia supremă Universală. **Suferința** pare a reprezenta o adevărată treaptă spre desăvârșirea sufletului, a fărâmei energetice pure cuprinsă în om.

Concepțiile și doctrinele teiste au fost de-a lungul secolelor receptate sau dimpotrivă combătute de către state. De regulă, încă din preistorie structurile etatice au utilizat simbolurile și riturile religioase în scopul de a modela conștiințele individuale, adică de a manipula masele.

Cel mai tipic exemplu este al Imperiului Roman care, după ce a combătut cu dârzenie creștinismul, l-a acceptat ca religie licită, l-a consacrat ca unică religie oficială a statului, sfârșind prin a fi înghițit de noua doctrină teologică dar nu înainte de a o modela conform intereselor statului roman.

Întotdeauna religiile au fost utilizate pentru manipularea maselor, pentru a exploata economic populația fără teamă de rezistență armată și pentru impunerea voinței guvernanților prin înfrângerea, fără luptă, a rezistenței guvernaților sau oprimaților.

Între religiile lumii creștinismul impresionează prin numărul mare de adepți dar și prin preceptele religioase pe care le promovează, precepte umaniste și de o adâncă valoare etică.

Personajul fundamental – fiu al lui Dumnezeu, al energiei Universale, Iisus Cristos a propovăduit iubirea de semeni, smerenia, cumpătarea, iertarea între semeni, iubirea necondiționată a Divinității, pocăința, lepădarea de cele lumești, egalitatea între oameni, etc.

Toate aceste virtuți desprinse din lecturarea Noului Testament din Biblie ne duc la concluzia că Iisus Cristos a propovăduit **principii comuniste**, egalitare și totodată autoritare fundamentate pe echitate și pe decizerea de proprietatea privată.

Egalitarismul rezultă din iubirea între oameni și din faptul că noua religie este oferită tuturor oamenilor, indiferent de naționalitate, statut social, statut personal sau avere.

Autoritarismul implică acceptarea principiilor acestei religii. Ele nu trebuie înțelese în mod absolut, punitiv. Autoritarismul provine din necesitatea alegerii unei singure căi, cea a Adevărului și a Vieții Veșnice.

Echitatea transpare din dorința de a reglementa problemele comunității creștine prin înțelegere fără amestecul autorităților. Cu toate acestea, fiecare om are locul și menirea sa conform voinței Divinității.

Decizerea de proprietatea privată arată clar disprețul față de avere, față de înavuțire și avariție. Iisus insistă asupra acestei trăsături a Învățăturilor Sale, care, în fond, reflectă dorința uniformizării sociale, a egalității economice dintre oameni.

Care este rolul statului și care este relația dintre noua credință și stat?? Originar, creștinismul nu se interesează de relația cu puterea statală. El răspândește mesajul Divinității și de aceea statul nu prezintă importanță pentru creștinii originari. Totodată, privit extrinsec, din exterior, statul trebuia să fie respectat.

Cu timpul mai ales după ce Biserica Catolică ajunge să guverneze Apusul Europei se edifică o ”doctrină politică” relativă la preceptele religioase inițiale, doctrină care însă este utilizată categoric în scopuri anticreștine.

În concepția doctrinei creștine originare **dreptatea** nu constituie o chestiune lăsată la îndemâna umanității; ea este ”apanajul” oamenilor înzestrați cu acel har Divin care așteaptă această dreptate în Împărăția Cerurilor iar nu în viața aceasta terestră, Dreptatea transcende lumii umane, materiale fiind întâlnită în forma ei supremă, spirituală, în **Mântuirea – Salvarea sufletelor omenești**. După o perioadă de prigoană imperatorii romani au sesizat valorile morale

ale noii doctrine religioase, acceptând-o ca o lăcită și sfârșind prin receptarea și proclamarea creștinismului ca unică religie a statului roman.

Fără îndoială, doctrina lui Iisus Cristos este profund umană fiind inspirată din același izvor din care și-a tras seva doctrina teistă a faraonului Akenaton.

Religia creștină fiind o religie iudaică la origine este, totodată, o religie egipteano-iudeo-creștină.

Doctrina marxistă originară, fundamentată de filosoful Karl Marx, nu este antireligioasă. Natura acestei doctrine o reprezintă laicitatea.

Din perspectiva *doctrinelor despre stat* concluzionăm că doctrina religioasă creștină anticipează, într-o măsură apreciabilă, doctrina politică comunistă.

Aici nu ne referim la aspectele strict religioase ci la mesajul doctrinei transmis de Iisus Cristos oamenilor. În tradiția eseniană Iisus apare ca un profet al moralei propovăduind dreptate, echitatea și cinstea, toate fundamentate pe eradicarea proprietății private care guvernează sărăcia.

Revoluționarul Iisus Cristos se manifestă în templu, încă de copil, prin revolta împotriva cămătăriei și prin înfățișarea în conștiințele umane a Împărăției Cerurilor, adică a unei lumi lipsite de exploatare. Împărăția Sa nu este din lumea aceasta terestră adică din lumea guvernată de mercantilism și de exploatare.

Toate pasajele care reproduc cuvintele lui Iisus Cristos reliefează dorința de a asigura moralitatea în lume și lipsa de exploatare între semenii.

Orânduirea sclavagistă aflată în proces de descompunere, feudalismul și capitalismul nu sunt, prin natura lor, compatibile cu creștinismul și totuși statele, guvernării acestora le-au utilizat pentru asigurarea liniștii sociale.

Paradoxal, chiar socialismul, cu aripa sa radicală comunismul, a respins doctrina creștină sub cuvânt că religia, în general, taie elanul revoluționar și manipulează masele.

Comunismul a dorit să instituie o nouă religie și a greșit. El trebuia să își asocieze doctrina creștină care în esență propovăduiește egalitatea între oameni, dreptatea, toleranța și supunerea față de stat.

Tocmai partea terestră, moralizatoare, cu putere exemplară din viața lui Iisus trebuia receptată de comuniștii sovietici. Misterul religios al morții și învierii rămânea pe mai departe apanajul Bisericii Creștine. În acest mod atât Biserica cât și statul (în speță comuniștii) utilizau același simbol, ceea ce ar fi generat fundamentale mutații în conștiința umanității.

Asocierea aceluiși simbol suprem nu însemna și asocierea Bisericii la conducerea statului comunist. În schimb religia urma să fie practică în mod liber, fără reacții punitive asupra clericilor și a credincioșilor.

De asemenea, considerarea lui Iisus *ca un prim doctrinar comunist* nu înseamnă transformarea statului într-unul clerical. Dimpotrivă, ar fi însemnat o apropiere de societatea civilă prin intermediul instituțiilor religioase, acestea din urmă fiind în mâna puterii etatice, de unde proveneau fondurile pentru salarii și întreținere.

Considerarea lui Iisus Cristos drept întemeietorul comunismului ar fi avut un efect devastator în întreaga lume creștină. Comunismul ar fi fost asociat cu creștinismul iar lagărul socialist și U.R.S.S. nu ar mai fi putut fi etichetat drept "imperiu al răului".

Papalitatea, dușmanul de moarte al comunismului, ar fi fost total debusolată pierzându-și mare parte din credincioși.

În condițiile expuse o distrugere a comunismului, adică a lagărului statelor socialiste, a U.R.S.S. ar fi fost foarte greu de realizat datorită faptului că masele puteau ușor asocia o lovitură anticomunistă cu o lovitură anticreștină.

